

Ο Τούρκος αξιωματικός που έγινε μοναχός

/ [Γνώμες](#)

Διήγηση του ιερομονάχου π. Βαρνάβα, της σκήτης της Όπτινας στην Ρωσία, για τον τούρκο αξιωματικό που έγινε χριστιανός και αργότερα μοναχός στη σκήτη με το όνομα π. Νικόλαος (1820-1983) στον συγγραφέα Σέργιο Νέιλο .

Μία απ' αυτές τις νύχτες ήλθε στο κελί μου ένας μοναχός μας, ο μακαρίτης Νικόλαος, που τον φωνάζαμε Τούρκο. Ήταν ασυνήθιστος άνθρωπος. Πάντα ντροπαλός, σιωπηλός, ασθενικός. Προσπαθούσε να είναι μακριά από τους ανθρώπους, παρόλο που εμείς τον αγαπούσαμε πολύ.

Δεν επισκεπτόταν κανενός το κελί ούτε την ημέρα, ούτε πολύ περισσότερο τη νύχτα. Γι' αυτό, όταν ήλθε να με βρει μες στη νύχτα, παραξενεύτηκα. Με είχε προειδοποιήσει ο π. Ανατόλιος γι' αυτόν και μου είχε πει ότι θα έλθει να με βρει. Μάλιστα, με κατατόπισε χαρακτηριστικά ως εξής:

- Ξέρεις, εδώ στη σκήτη ο Θεός μάς έδωσε μια μεγάλη ευλογία, να έχουμε ανάμεσά μας το δικό μας άγιο Ανδρέα, τον διά Χριστόν σαλό.
- Ποιον, άγιε πατέρα; ρώτησα:

- Ναι, έχουμε έναν τέτοιο άνθρωπο ο οποίος “είτε εν σώματι... είτε εκτός του σώματος... ο Θεός οίδεν», ταξίδεψε στις ουράνιες μονές, στον Παράδεισο. Είναι ο Τούρκος μας. Κι εγώ θα σου δώσω την ευλογία να έλθει στο κελί σου. Θα τον ρωτήσεις, θα τον ακούσεις με προσοχή και θα γράψεις ό,τι σου πει. Μόνο, ό,τι μάθεις απ’ αυτόν να μην το πεις σε κανέναν, πριν ο άνθρωπος αυτός αναχωρήσει για τον ουρανό. Αυτά μου είχε πει ο π. Ανατόλιος. Έτσι κι έγινε.

Μια νύχτα με φεγγάρι, ο δούλος του Θεού, υπακούοντας στην εντολή του πνευματικού του, ήλθε στο κελί μου και με σπαστά ρωσικά μου μίλησε για την εμπειρία του και μου περιέγραψε τις ουράνιες μονές, τις οποίες του έδειξε ο φύλακας άγγελος του. Τι όμορφη ήταν αυτή η περιγραφή του!

Η καρδιά μου σκιρτούσε πλημμυρισμένη από ανείπωτη χαρά κι ελπίδα. Τα λόγια του έβγαιναν σαν χείμαρρος από τα στόμα του. Το πρόσωπό του γινόταν όλο και πιο φωτεινό, μέχρι που έφτασε στο σημείο να λάμπει μ’ ένα ανεξήγητο εσωτερικό φως. Τότε φοβήθηκα, αλλά κι ένιωσα μια ουράνια χαρά. Το τι μου διηγήθηκε, θα τα βρείτε στο βίο του αγίου Ανδρέα του διά Χριστόν σαλού.

Για μένα το πιο σημαντικό τότε ήταν ότι έβλεπα την αιώνια δόξα που αποτυπώθηκε στο λαμπερό πρόσωπο του αγίου του Θεού. Έτσι μπορούσε να μιλάει μόνον ο αληθινός πιστός, που βλέπει τα αόρατα, αυτά που δεν μπορούμε να δούμε εμείς. Εγώ, το μόνο που έκανα ήταν να τον παρακαλώ, με μια φωνή που κοβόταν από συγκίνηση, να μη σταματάει αλλά να συνεχίζει να μιλάει.

Όταν πάντως τέλειωσε τη διήγησή του, μου είπε μ’ ένα τρυφερό και φωτεινό χαμόγελο:

- Λοιπόν, τι άλλο θέλεις να μάθεις; Τι άλλο θέλεις να σου πω; Θα ‘ρθει ν καιρός και όλ’ αυτά θα τα δεις και συ. Τι να σου πω και πώς να σου πω; Στην ανθρώπινη γλώσσα δεν υπάρχουν κατάλληλες λέξεις, για να σου περιγράψω τι γίνεται εκεί. Ούτε υπάρχουν στη γη τέτοια χρώματα σαν αυτά που είδα εκεί. Πώς να σου το περιγράψω;

Να, άκουσε τι θα σου πω. Ξέρεις τι σημαίνει καλή μουσική. Λοιπόν, εγώ άκουσα αυτή τη μουσική και την ακούω και τώρα· είναι στ’ αυτιά μου και την τραγουδάει η καρδιά μου. Τώρα που σου μιλάω συνεχίζω να την ακούω, ενώ εσύ δεν την ακούς. Πώς, με ποια λόγια θα μπορούσα να σου περιγράψω αυτή τη μουσική;

Να την καταλάβεις απ’ τα λόγια μου δεν μπορείς. Αφού δεν την ακούς μαζί μου, πώς μπορείς να χαίρεσαι μαζί μου αυτή τη μουσική; Κάτι τέτοιο είναι αδύνατο. Έτσι κι αυτά που είδα, είναι αδύνατο να τα περιγράψω σε άνθρωπο. Αρκούν για σένα αυτά που σου είπα. Έτσι είναι, όπως σου τα είπα.

Αυτά τα τελευταία λόγια τα τόνισε με τέτοια δύναμη, σαν να ήταν μια απειλή. Σε λίγες μέρες κοιμήθηκε ο Νικόλαός μας και μόνο μετά το θάνατό του ο π. Ανατόλιος μας είπε ότι ήταν άγιος άνθρωπος.

Μη νομίζετε ότι ήταν κοινός θνητός, γιατί σ' έναν απλό, κοινό θνητό ο Θεός δεν δείχνει τέτοια χάρη και έλεος. Ο Νικόλαός μας ήταν μάρτυρας για τον Χριστό και για την ομολογία του αγίου ονόματος του Θεού. Όταν μετά την κοίμησή του τον πλύναμε, είδαμε ότι όλο το σώμα τον ήταν γεμάτο φοβερές πληγές. Εκεί στην πατρίδα του, όπως καταλάβαμε, οι συμπατριώτες του έκοβαν από το δέρμα του ολόκληρα λουριά. Κι όλ' αυτά γιατί πίστεψε και ακολούθησε τον Χριστό.

Τον πίεζαν και τον βασάνιζαν ν' αρνηθεί τον Σωτήρα μας, αλλά αυτός δεν Τον αρνήθηκε. Αργότερα, με τη βοήθεια του Θεού απέφυγε πολλά άλλα μαρτύρια και σώθηκε από τους βασανιστές του καταφεύγοντας στη Ρωσία. Σε μας, στην Όπτινα, τον έστειλε ο π. Αμβρόσιος. Τον έφεραν άρρωστο κάποιοι καλοί άνθρωποι. Γνωρίζαμε γι' αυτόν μόνον ο π. Αμβρόσιος κι εγώ, ο ανάξιος πνευματικός του...».

Από το βιβλίο του στάρετς Βαρσανουφίου, “Μοναχός Νικόλαος της Όπτινα, κατά κόσμον Γουσούφ Αμπντούλ Ογκλί”. Επιμέλεια έκδοσης Μητροπολίτη Αργολίδος κ. Νεκταρίου (Αντωνοπούλου). Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Επιστροφή.